

saa i mange Tilfælde er mere tilsyneladende, for saa vidt som det skyldes det stærkt svigtende Forbrug. Det ærede Medlem beskæftigede sig ogsaa meget indgaaende med sin Yndlingstanke, Importregulering, og dvælede længe ved Valutaloven, som han fulgte fra Vuggen til Graven. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem paa denne Vandring, men skal dog om denne Importregulering, som Valutaraadet gennemførte, gentage, hvad jeg vistnok tidligere har oplyst i dette høje Ting, at af alle de Andragender om udenlandsk Valuta, som indgik til Valutaraadet, og som androg 1 050 Mill. Kr., afsloges kun Andragender for et Beløb af 167 Millioner, det vil sige, at selv om der i hele dette Tidsrum fra 19. December 1919 til Udgangen af Maj — for at være ganske nøjagtig 29. Maj 1920 — havde været en Valutalov, vilde der dog have været importeret for 883 Mill. Kr. Varer. Jeg vil dertil gerne føje, at en Importregulering vilde ikke have kunnet afværge Krisen og ikke have skaffet mere Beskæftigelse til Arbejderne, fordi den kun vilde have bevirket, at Producenterne eller de handlende, der laa med de store Lagre, havde afhændet deres Varer til væsentlig højere Priser, end Tilfældet er blevet under den frie Import af Varer fra Udlandet. Det vil med andre Ord sige, at Forbrugerne i saa Tilfælde var kommet til at bære en større Del af Konjunkturtabet end efter min Mening rimeligt. En Krise er nemlig altid i sin første Fase paa Vej mod Lavpunktet en Kamp mellem Forbruger og Producent om, hvem af de to Parter der skal bære Konjunkturtabet. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde bortforklaret og for saa vidt tilbagetaget de fleste af de Tilsagn, der laa i de 8 Punkter, og at jeg havde hyllet Punkt 8, som det ærede Medlem i øvrigt syntes at sympatisere med, i en uigennemtrængelig Taage. Taagen har dog ikke været tykere, end at det ærede Medlems aarvaagne Blik har kunnet faa Øje paa det, som jeg netop tog Afstand fra, og som ikke ligger i dette Punkt, nemlig at Regeringen derigennem skulde tendere hen imod en Fortrustning af Industrien, thi ellers vilde det ærede Medlem ikke i denne Forbindelse have lyst efter en Trustlov.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var selvfølgelig ganske enig med sin Partifælle, det ærede Medlem Hr. Stauning og var heller ikke tilfreds med Betænkningen og med den Begrænsning og Definition, jeg havde givet af de 8 Punkter, og det ærede Medlem kom navnlig ind paa Punkt 3.

Jeg vil dertil sige, at en Begrænsning, ikke mindst af dette Punkt, er ganske nødvendig, om ikke af anden Grund, saa af finansielle Hensyn. Jeg mener ogsaa, at den Begrænsning, jeg har givet dette Punkt ved mine Udtalelser forleden Aften, er rimelig, og jeg kan ikke indrømme, at den Definition, jeg gav af Begrebet Prisdifferentiering, har berøvet dette Punkt al Betydning. Det vil imidlertid Tiden vise. Det er et af de Punkter, jeg mener, man først og fremmest skal søge at komme til fuldstændig Klarhed over, og da den Statsstøtte, der eventuelt vil blive Tale om at yde i Anledning af dette Punkt, vil kræve Lovhjemmel under en eller anden Form, vil der til den Tid formentlig være Lejlighed til at komme tilbage til Spørgsmaalet. Naar Ministeriet i Betænkningen har nævnt Farvestoffer og Valsetraad som Eksempler paa Tilfælde, hvor der kunde være Tale om en Prisdifferentiering fra Udlandets Side, er det, fordi vi har ment, at disse to Varegrupper var typiske og bedst belyste, hvad Ministeriets Mening var. Der kan selvfølgelig blive Tale om andre Raa- og Hjelpestoffer, og jeg skal oplyse, at efter Aftale med Industriraadet vil ogsaa Raastoffer til Olieindustrien blive draget ind under denne Undersøgelse. Jeg skal, hvad jeg glemte for et Øjeblik siden, om disse 8 Punkter og om den Begrænsning, jeg forleden gav dem ved mine Udtalelser, i det hele taget sige, at jeg har ment, det var rigtigt og det mest loyale, jeg kunde gøre overfor dette høje Ting og overfor Industrien, paa Forhaand at angive, hvad jeg og dermed ogsaa Regeringen for sit Vedkommende havde tænkt sig med disse Punkter, for at man ikke bagefter maaske skulde sige, at vi havde sagt et og ment et andet.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kom ligeledes ind paa Industrikrisen og Betænkningen. Det ærede Medlem sagde — hvad han mente, jeg ikke var ganske klar over —, at Grunden til, at Industriraadet ikke ønskede Betænkningen offentliggjort, var ikke den, at Industrien havde noget at skjule, men den, at Industrien mente, at de Oplysninger var givet fortroligt, og at jeg derfor ikke havde Ret til at udgive dem paa den Maade, jeg havde gjort. Jeg vil svare det ærede Medlem ved at henvise til mine Udtalelser forleden Dag og sige, at jeg fastholder, at jeg kunde ikke faa det Indtryk, at det Materiale, der var indsendt, var givet som fortroligt. I den Skrivelse, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, staar der, at man henstiller at Materialet bliver behandlet med størst